

Sygn. akt V CSK 73/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku A. R.
przy uczestnictwie T. B., H. B., Ł. B. i A. B.
o podział majątku wspólnego i dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki H. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 6 czerwca 2012 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki H.B. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 czerwca 2012 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestniczka oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, za pomocą argumentacji jurystycznej, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć.

W ocenie uczestniczki zachodzi potrzeba wykładni art. 31 § 2 pkt 2 k.r.io. w zakresie dopuszczalności zaliczenia do majątku wspólnego dochodów z majątku odrębnego małżonka, które powstały przed zawarciem małżeństwa, ale które zostały pobrane po jego zawarciu (tj. premii i odsetek z książeczki mieszkaniowej). Wbrew twierdzeniom skarżącej, z przedstawionego przez nią orzecznictwa Sądu Najwyższego nie da się wywieść podnoszonych przez nią wątpliwości. Także w judykaturze wprost wskazuje się, że pojęcie „dochód” jest rozumiane jednolicie i oznacza zarówno pożytki naturalne (np. owoce z drzewa), jak i pożytki cywilne (np. procenty i premie od wkładów na książeczkach oszczędnościowych, choćby sam kapitał należał do majątku odrębnego). Utrwalony jest pogląd, że premia gwarancyjna z tytułu oszczędzania na mieszkaniowych książeczkach oszczędnościowych stanowi dochód z majątku odrębnego, ale wchodzi do majątku wspólnego małżonków na podstawie aktualnego art. 31 § 2 pkt 2 k.r.io. (wcześniej art. 32 § 2 pkt 2 k.r.io. w wersji obowiązującej do dnia 1 stycznia 2005 r.) (tak: m.in. postanowienie SN z dnia 15 lipca 1999 r., I CKN 93/98, LEX nr 1211530; wyrok SN z dnia 3 grudnia 1999 r., I CKN 272/98, uchwała SN składu 7 sędziów SN – zasada prawna z dnia 10 września 1962, I Co 9/62, OSNCP 1964/1, poz. 1). Skarżąca nie przedstawiła argumentacji podważającej utrwaloną linię orzecznictwa.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni. Skarżąca powinna w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawrzeć wyodrębniony wywód prawny, wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa. Zdaniem skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem Sąd II instancji naruszył przepisy prawa procesowego, a to art. 232 i 227 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Skarżąca nie wykazała jednak w dostateczny sposób oczywistości naruszenia prawa przez Sąd Okręgowy w ustalonym przez ten Sąd stanie faktycznym, a skarga w tym zakresie zmierza to ochrony interesu prywatnego, a nie publicznego i jako taka nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł
jak w sentencji.

aw
db